

אתם גיטריסטה מי שזהו פורמט נעליי

לכולנו יש חלומות ילדות ונעורים, אצל חלק גדול מאיתנו מעורבים בחלום גם גיטרות, מיקרופונים, קהל שער וביטויים כמו דיסטורשן ובאלאנס. אז נסעתי לפגוש את מוטי חזקיה, דוד דן ואבי מזור, שלושה אנשים מסודרים מהיישוב שהחליטו שאמצע החיים הוא הזמן הטוב ביותר להגשמה כזאת

||| מאת: מיכל פיקרסקי |||

יותר רציני ומתאמן יותר שעות בכל יום. התאמנתי בכל יום והורדתי חומר מהאינטרנט ולקחתי את זה מאוד ברצינות. במקביל מוטי ודוד לחצו עליי לבוא לנגן איתם ואני עד שלא הרגשתי בטוח, לא רציתי להופיע. הם ממש הכריחו אותי להביא את הגיטרה. ההופעה הראשונה הייתה בבר מצווה של אחד הילדים, אפשר היה לנגב את הרצפה בכמות הזיעה ששפכתי שם מההתרגשות."

ההרכב מרחב ומתקצע
לשיחה מצטרפת סיון, הזמרת שהצטרפה להרכב לפני כחודש. ילדה יפיפיה בת 24, בת של חברים טובים של אבי. היא אמנם לא שרה היום באופן מקצועי, ובזה היא בהחלט מתאימה לשאר החברים בהרכב, אך אוהבת מוסיקה ושירה ובעברה שירה במסגרות שונות כמו למשל במסעדת "פאנץ' ליון" ובהרכבים שונים.

הכיתה ואמרת לי שגם אני מנגן והאמת היא שבדיוק התחלתי ללמוד לנגן. הצעתי לו לנגן ביחד". דוד צוחק: "ואני מנגן בערך 30 שנה". מוטי- "זיום אחד דוד שלח לי SMS ושאל אותי אם אני בא לנגן, ופשוט באתי ודפקתי לו בדלת ומאז דרכנו אחת היא". אבי, הנגן הטרי בחבורה, התחיל ללמוד גיטרה בס רק לפני כשנה, אחרי שהוא ראה את מוטי ודוד מנגנים ביחד: "היה לי חלום מילדות ללמוד גיטרה בס וכשראיתי אותם מנגנים במפגשים של החברים אמרתי, זהו אני הולך להירשם לבית הספר ומה שיהיה".

להתחיל בניגון ללמוד גיטרה בס?

אבי: "הלכתי לבית הספר למוסיקה ושאלתי 'תגידו זה מתאים בכלל בגילי ללמוד?' כל התלמידים שם בני 13-14. בדיעבד יש בזה יתרונות וחסרונות- כאדם מבוגר התפיסה שלך היא יותר איטית, אבל אתה גם

הגיטרה של (Stairway to Heaven), הופיעו בפני החברים שלהם ובכל מקום שהיו מוכנים לשמוע אותם, חלמו בקטן ובעיקר נהנו מכל רגע. על החברה האלה, שעושים כסף צרוף לעצמם ולאנשים שסביבם, שמעתי מחגית וינטראוב שאמרה לי שאני חייבת לבוא לפגוש אותם. אז בערב חמישי אחד נסעתי לכפר טרומן לפגוש את מוטי חזקיה (39), בעל משרד פרסום ויועץ אסטרטגי והרוח החיה מאחורי כל ההרכב, את דוד דן (44) רואה חשבון- הנגן הוותיק ביותר ביניהם ואת אבי מזור, 49, בעל מעבדת שיניים- ומבחינה מוסיקלית, הינוקא שבחבורה. שלושה חברים תושבי שוהם שהכיר דרך הילדים שלמדו באותה כיתה ומצאו את עצמם מגשימים חלום שהם אפילו לא ידעו שהם חולמים אותו.

איך הכל התחיל?

מוטי: "לפני שנתיים בערך שמעתי את דוד מנגן באחת ממסיבות

בכניסה ל"מקום שלי" של חגית וינטראוב, נווה מדבר קטן הממוקם בין המחסנים לבין החניון לטווח ארוך בכפר טרומן, בו נפגשים מוטי, דוד ואבי בכל יום חמישי בערב לנגן ולשיר, פגשתי את אבי שישב בחוץ. הוא קיבל את פניי בחיוך גדול: "יש לי כותרת בשבילך", הוא אמר "תקראי לזה הגשמת חלום ילדות". אחר כך נכנסנו יחד פנימה לחדר החזרות וכמה דקות אחרי שהם התחילו לנגן פתאום היה לי דדה-ו- מסורף של תקופת התיכון; תל אביב, אי שם שלהי שנות ה-70, רגע אחרי פריחת "להקות הקצב" של המועדונים ברמלה ובתל אביב, תקופה בה כל קבוצה של שלושה ארבעה חברה גייסו גיטרה, גיטרה בס, תופים וזמרת, קראו לעצמם בשם מפוצץ, התאמנו שעות (בעיקר על סולו

אבי, דוד, סיון ומוטי - כאן מושים חיים

שהוא צריך לעבור. בשנה האחרונה הם הופיעו בכל בר מצווה של ילדי החברה (12 עד 18), במפגשים של החברה ושל החברים מיחידת "עטלף" (יחידת הג'יפים של שהם-שמוטי הוא אחד ממיסדיה). "מנגנים ושרים" הם מספרים. שרים שירי ארץ ישראל, וגם חומרים חדשים יותר "משינות, חברים של נאטשות, תיסלם וכאלה וגם קצת שירים באנגלית" כהגדרתם.

ומה המטרה הלאה?

קודם הם מדברים על כך שאין שום מטרה עתידית, המטרה הייתה לנגן לנשמה והיא הושגה. אחר כך מתחילים לבצבץ החלומות. מוטי מדבר על "השלב הבא ואולי אפילו הסופי, לקחת מקום שיכול להכיל קהל של 100-150 איש ואחת לשבוע, שבועיים, חודש לעשות ערב יותר מאסיבי אבל אינטימי. מקום שאנשים שיוכלו לעלות לנגן ולשיר איתנו. אני לא מעיז להגיד מועדון "זאפה" אבל הכוונה היא למשהו כזה- אינטימי אבל מקצועני." אבי חולם לצרף מתופפת להרכב

לנגן ככה באמצע החיים

בעיני מדהים, בדיוק ביום בו פגשתי את אבי דוד ומוטי, התפרסם בynet בריאות, מאמר מרתק מאת שירלי (נחמה) פרקש, מוסיקאית, מורה לנגינה ועיתונאית, מאמר שכותרתו "למה כדאי לכם להתחיל לנגן?" וכך היא כותבת: "ויש למבוגרים הרבה מאוד סיבות להתחיל לנגן הרבה

דוד הניסיון וחברים

פתאום היה לי דו"ח-ו מטורף של תקופת התיכון; תל אביב אי-שם שלישי שנות ה-70, רגע אחרי פריחת "להקות הקצב" של המוסדותים ברמלה ובתל אביב, תקופה בה כל קבוצה של שלושה ארבעה חברים ניסו גיטרה, בס, תופים חסר/ת, קראו לעצמם בשם מפוצץ, התאמנו שעות, הופיעו בפני החברים שלהם ובכל מקום שהיו מוכנים לשמוע אותם, חלמו בקטן ובעיקר נהנו מכל רגע.

מתמקצעים. סיון מספרת שמהשבוע השני לבואה הם התחילו לעבוד על רפרטואר קבוע ועשיר יותר "כי בכל זאת חשוב לי הצד המקצועי". ולמרות הפן המתמקצע, יש בינם לבין עצמם המון פרגון, תמיכה ואמון זה ביכולות של זה. כך יצא שאבי הצטרף להרכב וכך יצא שמוטי ודוד התחילו לשיר וכך גם הם מעודדים את אבי (שיש לו קול בס עמוק ומרתק) להתחיל לשיר איתם "הוא שר מדהים", מעיד עליו מוטי "אבל לנגן ולשיר יחד זה תהליך

בכל יום חמישי, כאמור. חגית מספרת על חיבור מדהים שהיה להם עם החברה שלה מקבוצת התיאטרון, שנפגשו כבר פעמיים לערבים מוסיקליים ארוכים ומפריים. אין להם מנחה מוסיקלי או מישהו ש"מתקן" להם ת'טעויות באמצע הנגינה" ואפילו בחירת החומרים נעשית באופן דמוקרטי, בו כל אחד מביא לשולחן את מה שהוא אוהב ויחד הם "מחליטים לפי מה שנשמע טוב", אבל אין להם ספק שהם הולכים ומשתפרים ואפילו

איך את הגעת להרכב הזה?

סיון- "אבי וענת (אשתו) הגיעו אלינו הביתה לביקור והתחלנו לדבר על מוסיקה וסיפר לנו שהוא לומד עכשיו גיטרה בס והוא הציע לי לבוא לשיר איתם. באתי לראות ולהתנסות וגיליתי חברה נחמדים ואווירה כיפית ואנרגיות טובות. יש משהו מורא כיפי לבוא פעם בשבוע להשתחרר ורק לשיר ולנגן." אבי מספר שסיון קיבלה את הצעתו בהתלהבות. אני מציינת בפניהם שלצרף זמרת זה סוג של עליית מדרגה ואולי איזושהי הצהרה "זה לא היה מתוכנן מראש, אבל ידענו שיש לנו חוסר ביכולות הקוליות המוגבלות שלנו", מסביר מוטי "חיפשנו זמרת עם איכויות מאוד מסוימות וסיון הפתיעה אותנו מאוד לטובה".

איך הגעתם לנגן דווקא פה באופן קבוע?

במהלך השנה האחרונה נהגו מוטי ודוד להיפגש בקביעות ולהתאמן בבתיהם. אבי: "כל עוד הם נגנו רק שתי גיטרות הם יכלו לנגן בבתים, ברגע שהצטרפה גיטרה בס היה צורך לעבור לנגן במקום אחר שלא יפריע". ל"מקום שלי" הם הגיעו באופן מקרי לאחר שמוטי הגיע לפגישה עסקית עם חגית, עסקים דווקא לא יצאו מזה אבל בית לחזרות ולהופעות קטנות ולערבי שירה עם חברים- דווקא כן. הם קוראים למקום "נמל הבית" ומזה כמה חודשים הם מנגנים במקום

אני מלווה אותם פנימה והם תופסים, כל אחד את מקומו ואת הגיטרה (והמיקרופון) שולו והבעת פניהם אומרת הכל- כאן באמת מגשימים חלום ילדות.

מוטי "בתוך המרדף הזה של החיים אתה מחפש את השפיות זה מוטו אצלי בחיים - המוסיקה היא אחד העוגנים הכי חזקים והכי מרכזיים שלי היום."

והם תופסים, כל אחד את מקומו ואת הגיטרה (והמיקרופון) והבעת פניהם אומרת הכל-כאן באמת מגשימים חלום ילדות.

כמה שעות אחר כך בדרך חזרה מכפר טרומן לשוהם חשבתי על רנדי פאוש, הפרופסור למחשבים בן ה-46 שנפטר לפני כשנה מסרטן, שההרצאה האחרונה שלו נשאה את הכותרת "איך להגשים את חלומות ילדותך". ההרצאה הסתיימה במשפט "העניין הוא לא איך להגשים את חלומותיכם, אלא איך לנהל את חייכם. אם אתם מנהלים את חייכם נכון, הקארמה כבר תדאג לעצמה. החלומות יבואו אליכם."

מה אנחנו עושים 10-11 שעות ביום? קמים, עובדים, חוזרים, משלמים חשבונות- שגרה. המוסיקה היא זאת שהכניסה זווית שונה לגמרי לחיים. מוסיקה תמיד הייתה חלק מהחיים ונמצאת בכל מקום בבית ובעבודה, אבל לנגן היה עבורי תמיד חלום. "ומוטי מסכם:

"זה חיים במעגל נוסף, מעגל שהוספנו אותו לחיינו. אנחנו כנראה עדיין לא יודעים איזה מהלך עשינו, כל אחד מאיתנו בזה שהוא דחף את עצמו או נדחף לעשייה הזאת."

ובמהלך השיחה שלנו המתחם מתמלא בחברים שלהם שבאו לשיר איתם. דוד, מוטי, אבי וסיון כבר יושבים על קצות הכיסאות ולמרות הסבלנות והנימוס שהם מפגינים, ליבם כבר בתוך החדר עם הגיטרות, התווים והשירונים המודפסים שהוכנו מראש. אני מלווה אותם פנימה

מה עושים לכם המפגשים המוסיקליים השבועיים האלה ובכלל הנגינה בחייכם?

מוטי: "הנגינה עושה לנו ממש טוב. בעולם העסקים מדברים על המושג "איזונים", בתוך המרדף הזה של החיים אתה מחפש את השפיות. זה מוטו אצלי בחיים - המוסיקה היא אחד העוגנים הכי חזקים והכי מרכזיים שלי היום. אני מרגיש היום יותר פרודוקטיבי בעבודה, בימים שאחרי מפגש מוסיקלי או מופע אני מרגיש שיש לי שבוע ממש מוצלח." דוד: "זה הפך להיות מרכז בחיינו. אנחנו מדברים כמה פעמים בכל יום, קובעים ומתאמים. אני מנגן מגיל 7 והמוסיקה בשבילי היא כל החיים. ההרכב היום הוא בית שני בשבילי אני חי אותו, חושב עליו מחפש דרכים להשתפר. אני מרגיש בעולם אחר." וגם אבי מדבר על יציאה מהשגרה: "תחשבי

אחרי אמצע החיים - מחקרים חדשים בתחום מדע המוח ומוסיקה מחזקים את הטרנד וטוענים שהוא מעכב את הזקנה, חשוב לבריאות ואף מונע מחלות גוף ונפש. בים האפשרויות, לימוד נגינה בגיל מבוגר נחשב לתחביב בעל השפעה חיובית ביותר על המוח. על פי איתן גלוברזון, מדען במרכז לחקר המוח באוניברסיטת בר-אילן, פסנתרן ומנצח, פעולת הלמידה בכלי היא שילוב של כמה גירויים שמופעלים בו-זמנית בכל הרמות, והמחקרים החדשים מגלים את ההשפעה המבורכת שיש לנגינה על כל המערכות. כל פעולה קשורה בהפעלת מאות שרירים, תיאום בין יד ימין ושמאל, וכן שליטה בגירויים אמוציונאליים רגשיים בו זמנית מכאן נובעים הקשרים שונים לריפוי והקלה על מחלות כמו אפילפסיה, דיכאון או אלצהיימר." (ynet-13/2/09)